

כל אחד הוציא לuginתו את כל אחד בראיו. עז פרי - זה תלמיד חכם, עשה פרי - זו בת זוגו, לכל אחד בראיו, (כל אחד הוציא למי).

עוד, עז פרי - זה הקמוד האמצעי, עשה פרי - זה צדיק, אשר זרעו בו על הארץ - זו השכינה, של הגעים נכללים בה, וכן המוצה של פריה ורבייה, לעשות פרות זורעים, וזה שפטות לא מהו בראשם לשכת יצרה,ומי שמחבטל מפריה יצרה, וכך פראת את אותה ורבייה, פאלו החדר את אותה ארץ יבשה, ומונע ממנה ברכות, כל אחד לפי דרגתו, מי שפוגם למטה פוגם למעלה את המקום שנגורה נשמהתו.

תקון ארבעים וארבעה

בראשית, שם פרי', שם א"ש, ועליהם נאמר ויאמר אלהים יחי מארת ברקיע השמים. מארת כתיב, חסר ר', זו תורה שבכתב. מה זה מארת? זו תורה שבעל פה, ואך על גב שבארות מארת חסר זו לילית, שבעים פנים לה תורה, ימשום זה מארת בפקודם הוה, ואחר שנאמר בה כי נר מצואה, ותורה אור זה הקמוד האמצעי, ועליהם נאמר את המאור הגדול למלך שלת הימים ואת המאור הקטן למלך שלת הלילה.chein מזוה לעשות צדקה, את המאור הגדול רוא דעתירין, ואת המאור הקטן רוא דמסכנים, וכמה דסיהרא לווה מן שימוש, ולא אית לה נהורא אללא ממה דיחיב לה שימוש, וכי שכינטא אמרת לו עלי ואני פורע, שכך ציריך אדם להיות מלחה לעני, והוא כזו לוויים הרכובים והמלאות זה מזוה, והמלאים זה מזוה. וסוד הדבר - ומכללים זה מזוה, כך לויה השכינה, שהיא הלבנהקדושה,

לכל חד בדקא יאות, עז פרי דא תלמיד חכם, עושה פרי דא בת זוגיה, לכל חד בדקא יאות, (כל חד אפיק לנו).

ועוד עז פרי דא עמודא דאמצעיתא, עושה פרי דא צדיק, אשר זרעו בו על הארץ דא שכינטא, לכל זרעין אתכלין בה, והכא פקידא דפריה ורביה למעבד אבין זרעין, חדא הוא דכטיב (ישעה מה י"ח) לא תהו בראשם לשכת יצרה, ומאן דאטבטל מפריה ורביה, פאלו אחזר לה היא ארץ יבשה, ומגע ברכאנ מינה, כל חד לפוטם דרגיה, מאן דפוגם למתא פוגם לעילא, לאטר דאתנו נשמהתי.

תקונה ארבעין וארבע

בראשית, פון תר"י פון א"ש, ועלינויה אמר (בראשית א י) **ויאמר אלהים יחי מארת ברקיע השמים, מארת כתיב חסר ר' דא אוריתא דבכתב, Mai מארת דא אוריתא דבעל פה, ואך על גב דזוקמיה מארת חסר דא לילית, שבעין אנפין לאוריתא, יבגין דא מארת בהאי אחר, היה דאמור בה (משלו נ) כי נר מצואה, ותורה אור עמודא דאמצעיתא, ועלינויה אמר (בראשית א ט) את המאור הגדול למלך שלת הימים ואת המאור הקטן למלך שלת הלילה.**

הכא פקידא למעבד צדקה, את המאור הגדול רוא דעתירין, ואת המאור הקטן רוא דמסכנים, וכמה דסיהרא לווה מן שימוש, ולא אית לה נהורא אללא ממה דיחיב לה שימוש, וכי שכינטא אמרת לו עלי ואני פורע, שכך ציריך אדם להיות מלחה לעני, והוא כזו לוויים הרכובים והמלאות זה מזוה, והמלאים זה מזוה. וסוד הדבר - ומכללים זה מזוה, וכך לויה השכינה, שהיא הלבנהקדושה, ומתקבלין דין דין, וכי לווה שכינטא דאייה